

HVAD VI KUNNA LÄRA FRÅN DET GÅNGNA VÅXTARET!

Ingångna meddelanden visa att skördesresultatet är äfven bättre än väntadt var. Den mesta grödan är ännu otröskad men arbetet har framskridit tillräckligt för att sätta oss i stånd att döma med större visshet, huru utfallet kommer att blifva.

Rapporterna från de tröskande äro i regeln särdeles tillfredsställande. Salen visar sig på många platser gifva större afkastning än tänkt var. I sanning hugnande hyheter!

Det är nu fullt säkert, att vårt hveteföverskott kommer att blifva mycket större än hvad var antaget. Kornaltet är helt enkelt stortadt! Hafre säges i enskilda fall hafva gifvit mellan 60 och 100 bushel pr. acre och flere berättas om skörde af hvetet från 40 till 50 bushel pr. acre. På del hela taget har landet detta år blifvit rikt välsignadt. De stora försäljningarna af "bindingtwine" och skördemaschinen visa att falten varit rika skördar och vi hafva ytterligare bevis derå i den stora utskräppning som för närvarande eger rum. Att hvetet gifver så stor skörd är så mycket mer beaktansvärdt, enär värdet var allt annat än gynnande under skördetiden. Vi kunna också med säkerhet säga, att intet land på jorden kan uppvisa samma antal bushel säd i förhållande till den landbrukande befolkningen som vestra Canadas prairier. Hade värdet varit godt, skulle resultatet hafva blifvit ännu bättre. Vi hafva dock ingen orsak till klagomål öfver resultatet, som det nu befinnes vara, och vi kunna utmana hvem som helst att visa bättre.

Sedan nu skörden är antingen i stack eller sädesmagasin och växtåret är gånget må vi se tillbaka för att söka draga några lärdomar af årets erfarenheter. En sak, som ej kan disputeras, är, att många farmare söka göra för mycket arbete på för kort tid.

"Gapa efter för mycket" är ett allmänt fel hos Manitobas farmare. Många odla mer än de kunna taga vara på, och, då skördetiden kommer med liten eller ingen hjälp och höga löner, kunna de ej få folk nog. På grund därpå kommer sålden att stå för länge utsatt för allt

slags väder och följaktligen mer eller mindre utsatt för skada. En stor del af skadad säd beror derpå. Om farmarne kunde besluta sig att arbeta i mindre skala och med större omsorg skulle vi höra mindre om skadad säd. T. ex. en farmare besår om våren 300 acres. De första 100 säas i god tid, de nästa måhända något sent för att få en säker skörd och de sista 100 säas så sent, att de äro mycket osäkra. Då det kommer till skörd äro de första 100 acres i godt stånd, men återstoden är sen och, med så liten hjälp, som kan erhållas härstädes i goda år, nästan säker att blifva skadad, imman den kan fås in. Om farmarne ville nöja sig med hvad de kunde så och skörda inom resonlig tid så skulle de ej behöfva oroa sig och ångslas så mycket. Om de inskränkte sin hveteara och istället uppmärksamade boskapsskötsel, mejeri, hönsgård etc. skulle de hafva mera kontanter, mindre bekymmer och göra landet bättre känt. Den skada, som hveteskörden lidit detta år, betrakta vi helt enkelt som en välsignelse under förklädad.

Hade värdet varit gynnsamt alltigenom, så hade farmarne uppmuntrats att ytterligare utvidga sina hvetefält och lemna allt annat ur sigte, måhända med ödeslygt resultat nästa år.

Lärdomen är enkel: försök ej att göra mera än hvad du kan göra väl!

En annan sak bör derefter vidröras: det är den särdeles dåliga vanan att låta säden stå i "stook" eller skylar för att kunna tröska förutan stackning. För sparsamt arbete låta en del farmare sin säd stå i skylar i veckotal, innan de kunna få hjälp att tröska. Många hafva lidit deraf i år; upphållsväder brukar vara en regel här under skördetiden men de två sista åren hafva varit våta. Desutom, skulle säden slippa undan väte, blir alltid kornet bättre genom svettning i stacken. Kostnad och möda ett stackt äro så ringa att ingen borde riskera att utelemna der, delen af skördearbetet. Bruket att tröska från skylar kan ej nog strängt fördömas.

Kreditsystemet har nyttjats till stor utsträckning i detta land och vi tillåta oss att närmare beröra denna fråga. Farmare hafva isynnerhet blifvit offer för krediten. Vi

säga offer enär vi hålla före att det är mera till skada än nytta för en person, om han kan lätt få kredit. Farmaren måste betala skatt till kreditsystemet antingen direkt eller indirekt. Om han ej har att betala ränta, måste han betala ett högt pris för saker, köpta på kredit. I sjelfva verket betalar han mera för att få på kredit och har ränta desutom. De ökade kostnader som krediten medför å många artiklar, äro i sanning storartade. Farmaren skulle, om han köpte kontant, betydligt förminka inköpssumman, på samma gång en hel del onyttiga saker, som nu äro på kredit, skulle undvikas.

EN BULLDOGG I KRINOLIN.

Ur ett på svenska öfverflyttadt arbete "En pilgrims dagbok—och mera dertill" af den engelske humoristen Jerome K. Jerome taga vi oss friheten att meddela våra läsare nedanstående lilla, berättelse, tillhörande den högkomiska genren. Förf, har i ett kapitel, kalladt "Vintergrönan", såsom en äkta humorist riktat sina tankar på än det ena, än det andra, tills han slutligen kommit att tänka på bulldoggar, hvarefter han serverar den ena berättelsen efter den andra om dessa djur. Sedan han länge talat om en sin onkels bulldogg, fortsätter han:

Men den sorgligaste historia jag någonsin hört i sammanhang med en bulldogg berättades af min tant.

Ni kan lita på att den historien är sann, ty det är ej en af mina, det är en af min tants, och hon skulle anse det under sin värdighet att tala osanning. Det är en historia som man kunde berätta för hedningarna och veta med sig att man lärde dem sanningen och gjorde dem godt. Denna historia omtalas i alla söndagsskolor i vår trakt och ger anledning till moraliska betraktelser och utläggningar. Det är en historia som ett litet barn kan tro.

Händelsen tillbrog sig under den gamla krinolintiden. Min tant som då bodde i en landsortsstad hade gått ut en morgon för att göra några uppköp och stod på Storgatan talande med en väninna, en mrs Gumworthy, doktors fru. Hon (min tant) hade vid detta tillfälle på sig en krinolin som hon, för att nyttja hennes eget uttryck, höll på. Den var ofantligt stor, styf som ett jerntrådsstaket, och den satt utmärkt.

De stodo utanför klädeshandla-

ren Jenkins' butik; och min tant tror att den—krinolinen—hakat upp sig på någonting, så att en öppning uppstod mellan densamma och marken. Hur det var med den saken, lemna hon derhän, men säkert är att en löjligt stor och stark bulldogg, som strok omkring i damepnas närhet vid detta tillfälle, lyckades på ett eller annat sätt tränga sig in under min tants krinolin och göra sig till hennes fånge.

Då hunden helt plötsligt befann sig i en mörk och dyster kammare, blef han helt naturligt forskräckt och gjorde ursinniga ansatser för att kugma ut. Men åt hvilket håll han än försökte sig, så stod krinolinen i vägen för honom. Då han derpå tog till flykten, förde han den naturligtvis med sig, och med krinolinen följde naturligtvis min tant.

Men ingen kände till förklaringsgrunden. Min tant visste ej ens sjelf hvad som händt. Ingen hade sett hunden krypa in i krinolinen. Allt hvad folket såg var en allvarlig och högligen respektabel medelålders dam, som helt plötsligt och utan någon synbar anledning kastade sitt paraply på marken, flydde uppåt Storgatan med en hastighet af tio mil i timmen, rusade tvärs öfver den med uppenbar fara för sitt lif, störtade nedåt densamma igen på andra sidan, rusade på sned som en uppskrämd krabba in uti en kryddkrämars butik, sprang tre hvar omkring derinne och vände upp och ned på hela lagret, kom baklänges ut igen och slog omkull en breflärare, gjorde ett skutt ut på gatan, dröjde ett ögonblick liksom tvekande på kantstegen och rusade derpå uppför backen igen, alldeles som om hon nyss satt sig i rörelse, hela tiben skrökande så högt hon förmådde att någon skulle hejda henne!

Naturligtvis trodde alla människor att hon var galen. Folket flydde för henne som agnar för vinden. På mindre än fem sekunder var Storgatan en öken. Stadsborna skyndade in i sina butiker och hus och barrikaderade dorrarna. Modige män störtade ut, togo små barn och förde dem i säkerhet under mängdens jubel. Kärror och vagnar öfvergåfvos, medan körsvennerna klättrade uppför lyktstolpar.

Hvad som skulle ha inträffat, om detta spektakel fått fortgå mycket längre—huruvida min tant stulle ha blifvit nedskjuten eller brandsprutan kommit till användning mot henne—är, i anseende till hopens förfaran, svårt att säga. Till all lycka för henne blef hon till sist utmattad. Med ett rop af fartvillan dukade hon under och satte sig ned på hunden, hvarefter frid och lugn åter herrskade i den goda staden.